

שגריר, מיליארדר ובעל השקפה משלו: מי אתה, תום ברק?

written by אלי קלוטשטיין | 25.02.2026

המזרח התיכון משנה את פניו בשנתיים האחרונות. שלל תהליכים אזוריים קורמים עור וגידים, כולל נפילתה של מעצמה אזורית אחת ועלייתה של אחרת, ארגוני טרור שניצבים בפני דילמה קיומית, ומשטרים שנאבקים לקבל ולשמר לגיטימיות של הקהילה המערבית הבינלאומית.

השבוע צפויה סוריה להתהדר בפתיחתה מחדש של השגרירות האמריקנית בבירה דמשק, לאחר יותר מעשור שהייתה סגורה. באותם ימים ממש מתנהלים דיונים בין ארה"ב ובין טורקיה על שילובה מחדש בתוכנית מטוס הקרב המתקדם F-35. במקביל, וושינגטון לוחצת על הממשלה הלבנונית להתקדם בפירוק חיזבאללה מנשקו, ומאיימת על בגדד מפני השלכות חמורות אם תשלב אישים מהמיליציות הפרו-איראניות בממשלה החדשה שעתידה לקום בשבועות הקרובים.

כמה גורמים ניצבים במרכז כל התהליכים הללו, ובהם כמובן הנשיא דונלד טראמפ וראש הממשלה בנימין נתניהו. אך מלבדם יש גם אנשים נוספים, שחלקם משמשים כזרוע הארוכה של ארה"ב, ישראל וגורמים אחרים לעיצוב מחדש של הזירה האזורית. ביניהם בולטת דמות אחת, אולי מהמגוונות והמעניינות במזרח התיכון: השגריר האמריקני תומאס ברק ☒ אחד מאנשי אמונו של טראמפ, שהולך איתו כבר שנים רבות לאחור.

רשמית השגריר ברק מכהן כנציג הדיפלומטי של ארה"ב באנקרה, אך במקביל הוא גם משמש כשליחו האישי של הנשיא לעיראק, ללבנון ולסוריה. אלה שלל תפקידים, שאת חלקם הוא קיבל לאחר שמי שמונה קודם לכן אליהם הוסט מתפקידו.

אבל מה אנחנו יודעים על ברק, ומה הביא אותו לכאן? מה האופן שבו הוא פועל לעצב את האזור, ולפי איזו אידיאולוגיה? ומה הוא מכוון לעשות בכל הארצות שעליהן הוא מופקד?

מבט חטוף אחד מספיק בשביל להבין שמדובר באיש מורכב מאוד, חכם ויצירתי, שהגיע לאזור עם הרבה מאוד כוונות טובות לעזור גם לארצו וגם למדינות המקומיות. הוא ניחן בהבנה ואידיאולוגיה שונות משל קודמיו, ומנסה להביא את הכישורים שלו לידי ביטוי ולקדם שינוי אזורי אמיתי. אין משמעות הדבר שאין עליו ביקורת, ובהחלט ניתן להצביע על טענות שעולות נגד אופן התנהלותו.

סייע לחוב של קושנר

ברק (78), יליד ארה"ב, הוא בן למשפחת מהגרים מרונית מלבנון. הוא איש עסקים שמתמחה בנדל"ן, ועשה את רוב הונו בעסקאות במזרח התיכון. הוא הגיע לאזור כבר בגיל צעיר יחסית,

ב-1970, עת העתיק את מקום מגוריו לערב הסעודית והחל לשמש כיועץ משפטי לבית המלוכה הסעודי.

אין ספק שברק הוא איש עשיר, שאינו זקוק למשכורת של שגריר כדי לצבור כסף: ב-2011 הוא דורג במקום ה-375 ברשימת עשירי ארה"ב, עם הון מוערך של 2.3 מיליארד דולר. עם זאת, כמה שנים לאחר מכן סדרת עסקאות כושלות צמצמה את הונו, שמוערך כעת במאות מיליונים ² אף שלא ברור בדיוק מה מצב עושרו בעת הזאת.

פעמים רבות הוא מתואר כאיש עסקים ולא כפוליטיקאי, המאמין רק בפתרונות פשוטים ³ ולא בדיפלומטיה מורכבת או במקח וממכר ששייכים לעולם המדיני המסורתי. הוא מתגאה בכל מה שעבר כדי להגיע לעמדה בכירה, באומרו שהוא תוצר של "משפחת מהגרים צנועה" בלוס-אנג'לס, וש"איש לא ציפה שאסיים בהצלחה את בית הספר למשפטים, שלא לדבר על הפריוילגיה שיש לי לעשות את מה שאני עושה כעת".

הקשר שלו לנשיא הנוכחי הולך שנים רבות אחורה, לשנות ה-80. ב-1985 סגרו השניים עסקת נדל"ן ראשונה שבה רכש טראמפ חנות מברק בניו-יורק. בהמשך, שנים לא רבות לאחר מכן, השניים לחצו ידיים על עסקה שבה מכר ברק את מלון "פלאזה" לנשיא דהיום במאות מיליוני דולרים.

מאז השניים פיתחו מערכת יחסים עסקית וחברית ענפה, שנמשכה כמה עשורים. ברק סייע לאימפריית הנדל"ן של טראמפ לא פעם, וגם עזר לו ולמשפחתו בעת צרה. כך למשל, ב-2010 הוא קנה את החוב בן 70 מיליון הדולר של חתנו של הנשיא, ג'ארד קושנר, על נכס נדל"ני בניו-יורק. אגב, דבר דומה הוא עשה לידוען אחר, מייקל ג'קסון. הוא השקיע מיליונים באחוזת נברלנד של הזמר ב-2008, וכך מנע ממנו להתמודד עם הצורך למכור אותה עקב חובותיו.

ברק תמך בטראמפ בריצה לנשיאות ב-2016, ואף נשא נאום נלהב במיוחד בזכותו במהלך הקמפיין כדי לעודד איסוף תרומות למועמד הרפובליקני. הוא גם תרם בעצמו לקמפיין, ולאחר הניצחון מונה למנהל טקס ההשבעה. בכהונתו הראשונה נעזר טראמפ בברק כיועץ, ועקב הרקע המשפחתי שלו הוא נועץ בו במיוחד בכל הקשור למזרח התיכון. אלא שאותה עמדה ממש ניצבה לו בשלב מסוים לרועץ, כאשר עמד תחת ביקורת והאשמות ששימש כ"ערוץ אחורי" לאמירויות והעביר לבכירים שם מידע על עסקאות בארה"ב וקשרים לממשל. עם זאת, לאחר בירור רשמי של הסוגיה ברק זוכה על ידי חבר מושבעים מכל אשמה.

באחרונה עלה שמו לכותרות מחדש בהקשר מפוקפק לאחר שחשיפת מסמכי אפשטיין הבליטה את שמו של ברק בפרשה. שני אנשי העסקים ניהלו קשר ארוך, וברק אף הוסיף לשוחח עם אפשטיין אחרי שפורסמו הפרשות הפליליות ששמו נקשר בהן. בין היתר נטען כי אפשטיין ניסה להגיע לטראמפ דרך ברק, אף שאין עדות שהשגריר סייע לו בכך ⁴ כשם שאין עדות שברק נטל חלק בפעילות הפלילית של אפשטיין. עם זאת, ידוע כי השניים עזרו זה לזה, ולמשל אפשטיין הכיר לאיל הנדל"ן אישים רמי דרג כגון אהוד ברק.

בכהונה הנוכחית שודרג תום ברק ומונה לשגריר בטורקיה, וכן לשליחו המיוחד של טראמפ לסוריה. בהמשך הוקפץ גם לתפקיד השליח הנשיאותי המיוחד בלבנון במקומה של מורגן אורטגוס, ולפני שבועות אחדים גם הוזנק להחליף את השליח בעיראק.

הקשר שלו לנשיא, שמוגדר קרוב וחברי, מעניק לו הרבה מאוד משקל וחשיבות באזור, בשל היכולת שלו ללוש ישירות על אוזנו של הנשיא ללא מסננים. כפי שהגדיר זאת בעצמו ברק בראיונות לתקשורת, "יש לי שני בוסים ☒ רוביו (מזכיר המדינה האמריקני, מרקו רוביו ☒ א"ק) והנשיא טראמפ". הצימאון שלו לתקשורת ולתשומת לב, לצד יחסיו הקרובים לנשיא, אפילו זיכו אותו בכינוי של פרשנים ערבים אחדים כ"טראמפ הקטן".

חזון ניאו-עות'מני

אם יש דרך להגדיר בכמה מילים את האידיאולוגיה שמניעה את ברק בגישתו לאזור, הרי שניתן לומר שהוא דוגל בפרגמטיזם פוליטי, לצד חוסר רצון להיכבל ל"נורמות הישנות".

גישתו נובעת, לפני הכול, ממוצאו המשפחתי. הוא מתגאה במקור משפחתו מלבנון, וסבור שזה מאפשר לו להבין את האזור היטב ואת המדינה הזאת בפרט. הוא מספר, למשל, כיצד הגיע לראשונה לביירות ב-1972 ללא קשרים וללא הזמנה למלון, ורק הערבית הרצוצה שלמד מסבו וסבתו הייתה בפיו. נהג מונית לקח אותו לסיבוב באתרים שונים במדינה, כולל האזור שממנו הגיעו הוריו, והוא התאהב ויצר קשר ארוך שנים למזרח התיכון. לטענתו, מוצאו והרקע שלו באזור עיצבו בו "את ההרכב הרגשי שמהווה את הדנ"א של האזור", ואפשרו לו ליצור קשר עם אישים בכירים כגון נשיא סוריה אחמד א-שארע ושליט טורקיה, רג'פ טאיפ ארדואן.

ואכן, אפשר לומר שהראייה של ברק את הנעשה באזור היא ייחודית, ויש מי אפילו שמכנה את האידיאולוגיה שלו "ניאו-עות'מנית" ☒ בין היתר משום שהוא רואה את עצמו כבן לתרבות העות'מנית ומגן על הישגיה. הוא טוען שאין באמת אזור מגובש אחד הקרוי "מזרח תיכון", ובו מדינות ולאומים. במקום זאת, הוא סבור, יש כאן שבטים וכפרים, שהסכם סייקס-פיקו ☒ אם כל חטאת, כפי שהוא נוהג להדגיש ☒ התיך אותם למדינות באופן מלאכותי. הסכם זה מוזכר לשלילה לא פעם בדבריו, בין היתר משום שכנראה היה החותם הסופי על פירוק האימפריה העות'מנית ושטחי השפעתה במזרח התיכון.

ברק מאמין שהחלוקה המלאכותית למדינות שנוצרה באזור זה אינה עובדת היטב, וזו הסיבה לכך שאי אפשר להגיע לשלום. "בסופו של יום, כולנו, כל האנשים הנורמליים בשטח, מעוניינים בשלום", הוא צוטט בכתבה תקשורתית, "אך האם לשם דוחף אותנו היקום? נראה שלא".

הדבר היחיד שאפשר להגיד על כל החברות האלה, הסביר השגריר, הוא שניתן לשכנע אותן לעבוד בשיתוף פעולה כדי לקדם את החיים של כולם לקראת עתיד טוב יותר. לצד זאת, הוא שוב קובע בנחרצות שכל מחשבה על "שלום" במזרח התיכון היא "אשליה". זאת, משום שלטענתו השבטים באזור נלחמים על לגיטימציה, ולא על גבולות ☒ שכן גבולות ושטח הם לכל היותר אחד

המנופים המשמשים למשא ומתן ביניהם. בסופו של יום כל אותם שבטים רוצים הכרה ושליטה, טוען ברק, ומוסיף כי משמעות הדבר היא שלא ניתן להגיע לשלום. הסיבה לכך היא שבשביל שליטה של האחד, השני צריך להיכנע, ולדבריו "כניעה" היא מונח שלא קיים בערבית או בתודעה האזורית.

מדיניות שעוזרת לטורקיה

כמו כן, ברק נכון בהחלט לבקר את ישראל, לעיתים אפילו בניגוד לרוח הנושבת בווינגטון, מה שהקנה לו נקודות זכות בקרב מדינות ערב באזור. בפורום דוחא בדצמבר, למשל, הטיל ספק בהיותה של ישראל דמוקרטית אמיתית, וקודם לכן תקף בגלוי את ההתערבות הצבאית של צה"ל בסוריה, ואמר שישראל "תוקפת את כולם". בנוסף הוא הצהיר שארה"ב לא צריכה לסמוך על איש באזור, ובאופן פרטני הבהיר כי כוונתו היא גם לחוסר האמון שהוא רוחש לישראל.

הראייה הזאת מובילה את ברק לאמץ גישה שונה לניהול היחסים האמריקניים במזרח התיכון. הוא טען שמדיניותה של ארה"ב בעבר הייתה "כושלת", והוסיף שעבודתו אינה להתמקד בשמירה על זכויות אדם אלא ב"עסקאות" ובקידום "שגשוג". הוא גם אמר שהאזור כבר אינו מצוי באחריותה של ווינגטון, וכי כל שעליה לעשות הוא לסייע למדינות במזרח התיכון "לעזור לעצמן". בריאיון לתקשורת הוא הסביר שהאמריקנים היו "נותני הערבות לביטחון העולם מאז מלחמת העולם השנייה, אך זה השתנה. איך יוצרים עולם טוב יותר? עוזרים לכולם לעמוד על שתי רגליהם".

אלא שאופי הפעילות הזאת גורר גם ביקורת לא מועטה. דיפלומט אחד שתקף את ברק אמר כי לא הצליח לעמוד באף אחד מהיעדים שהציב לעצמו ביחס לסוריה או ללבנון, ו"נראה שכל מה שהוא רוצה לעשות זה לדבר גבוהה על המאה ה-19 ולתווך עסקאות עמומות".

ביקורת אחרת נגדו היא שתחת הנהגתו ארה"ב חסרה חזון ברור לאזור, ונגררת תחת הובלתם של אחרים. במקביל, עיקר הלחץ שהוא מפעיל על השחקנים השונים, כך נטען, נועד לשמש את האינטרסים של טורקיה ומדינות המפרץ. ואכן, בישראל אמרו גורמים עלומי שם, שאליהם הצטרפו גם בכירים ביהדות ארה"ב, למשל, שברק מוביל מדיניות שמשרתת בעיקר את אנקרה, ולא את ווינגטון. מקורבת בכירה לטראמפ אפילו קראה לפטר אותו.

כמו כן, פרשנים אמריקנים סיפרו כי לא מעט גבות זינקו כלפי מעלה בווינגטון כאשר השגריר מידר את ישראל מדיונים הקשורים במדיניות מול לבנון, סוריה וטורקיה, וגם כאשר בביקורו בביירות הילל למשל את מנהיג תנועת אמל, יושב ראש בית הנבחרים נביה ברי. אפילו התוכנית שרקם עם הלבנונים לפירוק חיזבאללה מנשקו, נטען, לא הועברה לישראל קודם לכן, ואיש לא נועץ בה. תיאור לא מחמיא אחד קבע כי "טום ברק יוצר מהומה במזרח התיכון, ונראה שהוא לא מודע להשלכותיה. יידרשו לווינגטון שנים רבות לנקות את הבלגן שיצר אחרי שכהונתו תסתיים".

לזכות ברק ייאמר שהוא לא התעלם לחלוטין מישראל, אף שהיא לכאורה כלל לא נמצאת בתיק שעליו הוא מופקד. הוא הגיע לארץ באוגוסט ובדצמבר ונועד עם ראש הממשלה נתניהו, אף שגם לגבי הפגישה האחרונה דווח כי נועדה בין היתר להבהיר לישראל קווים אדומים שהגדיר השליח לפעילותה בסוריה. בנוסף נטען שהוא גם עסק בהסכם הפסקת האש בעזה, על רקע קשריו לקטאר ולטורקיה. מצד שני, קשה להאמין שיצליח לקדם מדיניות אזורית כלשהי תוך התעלמות מישראל, אחד הגורמים הבולטים במזרח התיכון.

אבל היכולת של השגריר לפעול באופן עצמאי, תוך שהוא עצמו יכול ללחוץ ישירות על אוזנו של הנשיא, מלמדת על מעמדו ועל הכבוד שרוחש לו טראמפ. בה בעת, המצב הזה מדגיש את הסכנה האפשרית שנשקפת ממהלכים אזוריים שמוביל ברק, כאשר האינטרסים הישראליים אינם נלקחים בהם בחשבון די הצורך.

הפנה עורף לכורדים

במה עוסק השגריר בימים אלה? באנקרה מעידים שעקב מחויבותו לתיקים האחרים הוא מבלה מעט מאוד זמן במדינה. גם בטורקיה, אגב, הוא מעדיף לשהות בכלל באיסטנבול, ורוב הזמן ממילא הוא גם לא נמצא שם אלא יושב במטוס. דיפלומט המוצב באנקרה סיפר כי "הוא בקושי נמצא בעיר. הוא כמו טייס חלל, נמצא למעלה בסטרטוספירה". דיפלומטים אחרים ציינו כי לא הצליחו לפגוש אותו בשל לוח הזמנים העמוס שלו, וכי השגרירות באנקרה ² בשונה מהעבר ¹ לא ארגנה קבלת פנים לכבוד יום העצמאות האמריקני.

הזירה העיקרית שככל הנראה מעסיקה את ברק היא **סוריה**. לפי הטענה הוא יצר קשרים טובים במיוחד עם הנשיא אחמד א-שארע. בתורו, המנהיג הטרי בדמשק נותן קרדיט לשגריר האמריקני על הסרת העיצומים מעל סוריה וקבלתה מחדש לחיק הקהילה הבינלאומית. ואכן, מקורות בארה"ב ובטורקיה אמרו כי עצתו של ברק הובילה את ארה"ב להסיר את העיצומים מעל ארגונו של א-שארע, היאת תחריר א-שאם, ולהוציאו מרשימת ארגוני הטרור.

בעת הנוכחית הוא זה שכנראה מוביל את המהלך לפתיחתה מחדש של השגרירות האמריקנית בדמשק, ועוד קודם לכן הוא תיווך את עסקת הכניעה של הכורדים בסוריה למשטר ² הסכם שסופו הוביל לטבח שנעשה במיעוט הזה, וכפייתו להיטמע בצבא המקומי. ההסכם הזה, בעיני רבים, היווה בגידה והפניית עורף של האמריקנים לכורדים, שבמשך שנים רבות היו בני בריתם באזור.

בשורה התחתונה, הבהיר ברק, הוא סבור שהמשטר הסורי החדש עושה עבודה טובה ונמצא בכיוון הנכון. הוא ציין כי א-שארע משתף איתו פעולה באופן מוחלט, ואף ביצע כל מה שביקש ממנו ביחס לישראל. כנראה ברק הוא האיש שמאחורי הקלעים דוחף את טראמפ ללחוץ על ישראל להגיע להסכמים ביטחוניים עם דמשק, כאשר בחזונו ² שאותו פירט בריאיון לתקשורת ¹ זהו שלב מקדים: תחילה יגיעו הצדדים להסכמה על הגבולות ופירוז השטח ביניהם, ולבסוף ילכו גם בכיוון נורמליזציה.

לצד זאת, ברק טוען שאינו חף מאשליות על ההפכפכות האפשרית של האזור. הוא אמר כי המשטר בדמשק נדרש לבצע עבודת איזון עדינה מאוד, והבהיר כי יש לו ציפיות עתידיות ממנו לגבי האופן שבו תעוצב סוריה ויפורקו מנשקם גורמים חמושים שיכולים לערער את היציבות המקומית והאזורית.

חזית אחרת שתופסת חלק גדול מזמנו של ברק היא **לבנון**. הוא נחת במדינה הזאת ² שכזכור, משפחתו מגיעה ממנה ³ כדי להחליף את מורגן אורטגוס, דיפלומטית שהתגיירה ושימשה כסגניתו של סטיב ויטקוף בכובעו כשליח הנשיאותי המיוחד למזרח התיכון. אלא שאורטגוס יצרה גם הרבה מאוד אנטגוניזם בביירות כאשר החצינה מאוד את סימני יהדותה ושידרה מסר קשוח במיוחד ביחס לפירוק חיזבאללה מנשקו, וייתכן שזו אחת הסיבות שהובילו להזנתה למשלחת האמריקנית באו"ם ולהחלפתה בברק ⁴ מהלך שקיבע אולי מעמדו כאיש של טראמפ באזור, במיוחד בזמן שוויטקוף מקדיש חלק ניכר מזמנו גם לסכסוך בין רוסיה לאוקראינה ולמשא ומתן עם איראן. אגב, בישראל תפסו את המהלך באופן שלילי וכמכה למאמצים נגד חיזבאללה.

הרקע המשפחתי של ברק בלבנון מאפשר לו אולי להכיר היטב את המדינה, כמו גם הניסיון האישי שלו בה. זו הסיבה, אולי, שלצד הרצון הטוב שלו לבוא לקראת הממשלה החדשה ולבנות ביחד איתה תוכנית להחייאת המדינה וריבונותה, הוא אינו אופטימי במיוחד.

כך, אף שאמר שההנהגה הנוכחית בראשות הנשיא ג'וזף עאון וראש הממשלה נואף סלאם מאוד רוצה לשנות את המצב בביירות, הוא כינה את לבנון "מדינה כושלת לחלוטין". הוא ציין בפיכתו כי ללא התמיכה הפוליטית של השיעים הממשלה של השניים לא תוכל לתפקד, וגם הודה כי הצבא הלבנוני כנראה לא יפרק את חיזבאללה מנשקו ⁵ כשם שלא יצא נגד השיעים בלבנון ב-1982.

בראייתו, אגב, הפתרון אינו דווקא לפרק את חיזבאללה מנשקו, שכן ממילא זה יעד לא מעשי. לפיכך מציע השגריר להגיע להסכמות עם חיזבאללה על כך שלא ישתמש בנשק שברשותו, גם אם היעד הזה לא בהכרח אפשרי. את האשמה לחוסר ההצלחה הוא מטיל בין היתר על איראן, ואומר שכל עוד היא מנצלת את חיזבאללה ככוח פרוקסי, לא בטוח שניתן יהיה לפתור את המשבר במדינה.

בשלב הנוכחי מתמקד ברק בניסיון להבריא את הכלכלה הלבנונית ואת ענף הבנקאות במדינה, תוך הזרמת השקעות ⁶ בעיקר של מדינות המפרץ ⁷ לביירות. כמו כן הוא מנסה לקדם ביחד עם הממשלה את התוכנית לפירוק חיזבאללה מנשקו, לקראת מימוש החזון הצנוע שלו לגבי לבנון: הסכמי אי עוינות עם ישראל, בדומה למה שהוא מעוניין להביא בזירה הסורית.

להתרגל לשגרה חדשה

לעיראק הגיע ברק ממש באחרונה, בתחילת פברואר. הוא החליף שם את מרק סוואיה, יליד

עיראק בעצמו, שמונה זמן לא רב קודם לכן לשליח הנשיאותי למדינה וסולק משם במהירות. מאז עסוק ברק בהפעלת לחץ על בגדד, בדומה לקודמו, כדי שלא תקום ממשלה שתכלול גורמים מהמיליציות הפרו-איראניות. לשם כך ברק גם נעזר באיומים של ממש, אף שלפי שעה נראה שהגורמים הקיצוניים שמריצים את נורי אל-מאלכי לראשות הממשלה לא נרתעים. אין זה פלא, שכן אפילו איומים של טראמפ עצמו בעניין לא הזיזו אותם מעמדתם. לפי הדיווחים, אחרי ביקורו של ברק בעיראק בשבוע שעבר הועבר אולטימטום לבגדד, וניתן לה עד סוף השבוע להיענות לדרישה האמריקנית בעניין. נראה שבקרוב נדע מה יהיו תוצאות המהלך הזה.

במקביל, ברק הזהיר את בגדד מפני השלכות של הכישלון לרסן את המיליציות במדינה, באומרו כי אם יתערבו במלחמה אזורית ² עיראק עשויה להתמודד עם מתקפה ישראלית. מהלך אחר שלו היה הבטחת ההעברה של אסירי דאע"ש שהוחזקו מסוריה לעיראק, שבה כלואים כעת כמה אלפים מהם.

ומה עושה ברק בטורקיה, שהיא אולי מוקד השליחות העיקרי שלו? ברק, כזכור, מעריץ את האימפריה העות'מנית, וגם הבוס שלו, טראמפ, מתחזק קשרים אישיים חמים למדי עם מקבילו ארדואן.

השגריר עובד לשקם את הקשרים בין וושינגטון לאנקרה לאחר הצינון שלהם בימי כהונת ג'ו ביידן. הוא מדגיש פעמים רבות את חשיבותה של טורקיה לנאט"ו, ומנסה לפתור את המחלוקות שקיימות עוד מימי כהונת טראמפ הקודמת בעניין תוכנית ה-F-35. ברק ציין כמה פעמים שניתן יהיה לפתור את הסבך בעניין הזה תוך חודשים אחדים, וזאת למרות לא מעט ביקורת שנשמעת עליו מטעם גורמים רפובליקניים בווינגטון, שמתנגדים לכך בתוקף.

בין היתר מקדם ברק הבנות עם הטורקים בעניין הנעשה בסוריה, וייתכן שהוא זה שגם בין היתר מאפשר לה לקבל היתר אמריקני לכוון חלק מהמלכים בדמשק. לצד זאת עמל ברק לממש שלל עסקאות בתחומים שונים עם הטורקים, ובהם ביטחון, כלכלה, אנרגיה ועוד.

דווקא בימים אלה, קשה לא לתהות מה ברק עושה ביחס לנושא החם ביותר במדיניות החוץ האמריקנית ² המתח מול איראן. אף שקשה למצוא סימנים לכך שהוא מעורב ישירות בנעשה שם, מעמדו כיועץ בכיר של טראמפ לאזור מציב אותו בוודאי במקום שבו יש לדעתו חשיבות יתרה.

בראיונות שהעניק בעבר לתקשורת טרח ברק להבהיר את עמדת הממשל ביחס לאיראן והביקורת עליה ועל התוקפנות האזורית שלה, תוכנית הגרעין ועוד. הוא גם ציין שבראיתו טהרן היא ציר מרכזי באזור, וכי כל ניסיון לשינוי יסודי במזרח התיכון עובר גם בהתמודדות איתה ובמצבה.

במקביל, הראייה שלו לגבי ההתמודדות עם איראן מפוכחת יחסית: הוא הסביר כי טראמפ נכנס לשנתו השנייה של כהונתו השנייה, בעוד שלטהרן עשויות להיות שנים רבות של שלטון רודני,

ללא הגבלה ממשית. לפיכך, הוא הסביר, האיראנים עשויים לנסות "לבעוט את הפחית במורד הרחוב", ולדחות את הבעיות מול ארה"ב באמצעות עסקאות מפתות אך זמניות וחלקיות, בתקווה שבתום כהונתו של טראמפ יבוא גורם אחר שניתן יהיה להתנהל מולו בקלות יתרה יותר.

לצד זאת, ברק אינו סבור שהפתרון למצב הנוכחי הוא ניסיון להחליף את השלטון בטהרן. הוא ציין כי ארה"ב כשלה בכל ניסיונות ההפיכה שלה בשמונים השנים האחרונות, כולל פעמיים באיראן, ולכן הוא חושב שההנהגה בושינגטון לא ששה לבצע ניסיון נוסף כזה כעת. הדרך לפתור את המצב, לדבריו, היא לאפשר למנהיגי האזור "לסיים את הסיפור", כלשונו.

בדומה לכלל הגישה של ברק, בסוגיה האיראנית דווקא השוני כלפיה מציב אתגרים לישראל, כמו גם הזדמנויות. נראה שכשמתעסקים עם אנשים יוצאי דופן כמו טראמפ ואנשיו, זהו סוג השגרה שישראל צריכה להתרגל אליו.

פורסם במקור ראשון, בתאריך 25 בפברואר, 2026.